

INVISIBLE MINORITIES IN THE GEORGIAN PRISON

In Georgia, prison reforms have been central to political projects and public discourse focusing on the ‘Europeanisation’ of the country. However, the condition of ethnic minority prisoners has received little attention. Beyond blatant ethno-racial inequity there are also less visible dynamics of exclusion which connect ethnicity to class, gender and age, as well as to historical and geographical contingencies.

The equal treatment of prisoners is a key principle of the Council of Europe and other international organisations dealing with penal institutions across the world. In Georgia, prison reforms have been central to political projects and public discourse focusing on the ‘Europeanisation’ of the country. President Saak’ashvili’s zero-tolerance approach to crime and corruption led to a dramatic increase of the prison population in the 2000s. Evidence of severe human rights violations imposed on inmates contributed to a government change in 2012, which was followed by a mass amnesty in 2013. Since then, the political authorities have emphasised their commitment to improving prison standards. However, the condition of ethnic minority prisoners has received little attention. According to the prison authorities, many social workers and inmates themselves, ethnicity is not a salient feature in Georgian prison life.

Ethnic discrimination in prison arguably reflects wider attitudes towards diversity in society, politics and culture. Research on the topic focuses largely on the overrepresentation of African Americans in US prisons, setting a frame to analyse the condition of ethnic minority inmates more generally. However, this racialised approach treats ethnicity as immutable and self-evident, overlooking people’s multiple understandings of ethnic identity and the ways in which these understandings shape everyday power relations. Beyond blatant ethno-racial inequity there are less visible dynamics of exclusion which connect ethnicity to class, gender and age, as well as to historical and geographical contingencies. A nuanced perspective on ethnicity delves more deeply into the conditions of ethnic minority prisoners in Georgia.

A 2020 report from Penal Reform International notes that inmates who are not from ethnic minorities struggle to mention specific difficulties faced by these groups, which have a lower visibility compared with other prisoners (LGBTQI people are particularly stigmatised). The same report, however, suggests that ethnic minorities may suffer cultural challenges and isolation in more subtle ways than outright discrimination. Prison administrations

and NGOs agree that the main issue faced by foreign nationals and ethnic minority prisoners is language barriers, which prevent non-Georgian speakers from communicating with other prisoners and staff, understanding their rights and duties, and accessing services from social workers and psychologists. Religious differences can be a source of tension. Non-Orthodox prisoners do not have dedicated spaces for rituals, which are often organised in cells shared with people from other faiths. Pressure from Orthodox prisoners on other inmates to follow their rituals has also been reported.

Interethnic relations, nevertheless, are not considered problematic in Georgian prisons. However, the impact that less-observable dynamics have on ethnic minority prisoners is barely detected from outside. For example, while inmates with a network of family and friends in the prison’s vicinity rely on psychological and material support from outside - visits, parcels, money transfers - foreign and ethnic minority prisoners can count less on these survival strategies. Language and cultural barriers also prevent these inmates from interacting with the informal hierarchies of prisoners which de facto manage prison life in facilities where the administration struggles to keep control. Some NGOs and prison staff welcome this lack of communication as shielding non-Georgian speakers from the influence of criminal subcultures. Still, barriers to integration within either formal or informal prison life dynamics marginalise these inmates, burdening their emotional, social and material condition further.

Costanza Curro works as a Postdoctoral Researcher in the GulagEchoes Project at the Aleksanteri Institute

GEORGIAN VANKILOIDEN NÄKYMÄTTÖMÄT VÄHEMMISTÖT

Georgiassa vankilalaitoksen uudistamisella on ollut keskeinen rooli maan ”eurooppalaistamisessa”. Etnisten vähemmistöjen vankiloissa kokemista haasteista ei kuitenkaan usein puhuta. Selkeän syrjinnän lisäksi vähemmistöjen marginalisoitumiseen rangaistuslaitoksissa vaikuttaa myös huomaamattomampia tekijöitä.

Vankien tasavertainen kohtelu on Euroopan neuvoston ja rangaistuslaitoksia valvovien kansainvälisten organisaatioiden keskeisiä periaatteita. Georgiassa vankilalaitoksen uudistamisella on ollut näkyvä rooli poliittisessa projektis- ja ”eurooppalaista” maata. 2000-luvulla presidentti Saakashviliin nollatoleranssi rikollisuuteen ja korruptioon johti vankien määrän dramaattiseen kasvuun. Todisteet räikeistä ihmisoikeuksien loukkaamisista vankiloissa edesauttoivat hallinnon vaihtumista 2012, ja vuonna 2013 toteutettiin massiivisia armahduksia. Vallanvaihdon jälkeen Georgian johtavat poliitikot ovat vakuuttaneet sitoutumistaan vankeinhoidon kansainvälisiin standardeihin. Silti etnisiä vähemmistöjä edustavien vankien tilanne on saanut vähän huomiota. Vankilaviranomaisten, sosiaalityöntekijöiden ja vankien mielestä etniset erot eivät vaikuta georgialaisten vankiloiden arkeen.

Etnisyyteen perustuva syrjintä vankiloissa heijastaa laajempaa suhtautumista monimuotoisuuteen yhteiskunnassa. Aiheen tutkimus on suurelta osin keskittynyt afroamerikkalaisten yliedustukseen Yhdysvaltain vankiloissa, mikä on vaikuttanut yleisen käsitykseen vankien etnisestä syrjinnästä. Tämä lähestymistapa esittää kuitenkin etnisyyden muuttumattomana ja itsestään selvänä ohittaen erilaiset tavat ymmärtää etninen identiteetti, sekä sen, miten nämä tulkinnat muokkaavat arjen valtasuhteita. Ilmeisen rodulliselta epätasa-arvon lisäksi voidaan huomata vähemmän näkyviä poissulkemisen tapoja, joissa etnisuus yhdistyy luokkaan, sukupuoleen, ikään, sekä myös historiaan ja maantieteeseen.

Penal Reform International –järjestön vuonna 2020 julkaiseman raportin mukaan vangit, jotka eivät kuulu vähemmistöihin, eivät usein tunnista näiden kohtamia ongelmia, etenkin ei-näkyvien vähemmistöjen. Stigmatisoituja ryhmiä ovat erityisesti seksuaali- ja sukupuolivähemmistöt. Toisaalta sama tutkimus paljastaa, että etniset vähemmistöt voivat kokea kulttuurisia haasteita ja eristyneisyyttä myös suoranaista syrjintää näkymättömmillä tavoilla. Georgiassa vankeinhoitolaitos ja kansalaisjärjestöt ovat yhtä mieltä siitä, että ulkomaalaisten ja etnisten vä-

hemmistöjen suurimmat haasteet liittyvät kielimuureihin, joiden tähden nämä eivät kykene kommunikoimaan vankilan työntekijöiden ja muiden vankien kanssa, eivät ymmärrä oikeuksiaan ja velvollisuuksiaan, eivätkä kykene käyttämään sosiaalityöntekijöiden ja psykologien palveluja. Myös uskonnolliset erot voivat aiheuttaa jännitteitä. Vangeille, jotka eivät ole ortodokseja, ei ole erillisiä tiloja uskonnon harjoittamiseen. Lisäksi on raportoitu ortodoksisten vankien harjoittamasta painostuksesta muun uskoisia kohtaan.

Etnisten ryhmien välisiä suhteita vankiloissa ei Georgiassa yleisesti pidetä ongelmallisina. Toisaalta ulkopuolisen on vaikea nähdä etnisiin vähemmistöihin vaikuttavaa huomaamattomampaa dynamiikkaa. Esimerkiksi vangit, joiden perhe ja ystävät asuvat lähellä voivat luottaa vankilan ulkopuolelta tulevaan psykologiseen ja materiaalliseen tukeen; vierailuihin, paketteihin ja rahalähetyksiin. Ulkomaalaisilla ja etnisillä vähemmistöillä on vähemmän käytettävissä tällaisia selviytymisstrategioita. Kieli- ja kulttuurimuurit myös estävät vuorovaikutuksen epävirallisten valtahierarkioiden kanssa, jotka käytännössä hallitsevat vankiloita. Joidenkin kansalaisjärjestöjen ja vankilavirkailijoiden mielestä kommunikaation vähyys suojaa georgian kieltä osaamattomia rikollisen alakulttuurin vaikutukselta. Kuitenkin esteet integroitumiselle niin viralliseen kuin epäviralliseenkin vankilakulttuuriin marginalisoi nämä vangit ja vaikeuttaa entisestään heidän emotionaalista, sosiaalista ja materiaalista tilannettaan.

Costanza Curro työskentelee tutkijatohtorina GulagEchoes -projektissa Aleksanteri-instituutissa